



ת"ד 295/10/14 - מדינת ישראל נגד הילה לובר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 יולי 2015

ת"ד 295-10-14 מדינת ישראל נ' לובר

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

הילה לובר

ע"י ב"כ עו"ד דניאל אנושי

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו יוחסה לה עבירה של נהיגה בקלות ראש וזאת על פי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה יחד עם סעיף 38 (2) לפקודה התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שהנאשמת נסעה במכונית מתוצרת פורד ברח' קרן היסוד בחולון וזאת בכיכר אשר בצומת עם רח' גבעת התחמושת, וכי בהתקרבה עם מכוניתה ליציאה השנייה מהכיכר, ובעת שאותה שעה נהג אדם אחר מכונית פרטית מתוצרת יונדאי לפני רכב הנאשמת באותו כיוון נסיעה והתקרב אף הוא למקום הנ"ל ונעצר לפני מעבר חציה המצוי במקום על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות בבטחה, נהגה עפ"י הנטען הנאשמת בקלות ראש, לא שמה לב לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד בעצירת היונדאי, התקדמה בנסיעה, התקרבה יתר על המידה למכונית היונדאי והתנגשה בה.

עוד נטען בפרק העובדות אשר בכתב האישום כי מעוצמת המכה האמורה נהדפה מכונית היונדאי לעבר הולכי רגל שחצו במעבר החציה, פגעה בהם, ועקב כך נפלו הולכי הרגל לכביש וכי כתוצאה מהתאונה דן נחבלו בגופם נוסעת היונדאי ושני הולכי הרגל וכן ניזוקו שני כלי הרכב המעורבים.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, הודתה באמור בסעיפים 1 ו- 2 לעובדות כתב האישום המתארות את דבר נהיגתה ברכב הפורד בהתקרב ליציאה האמורה מהכיכר במקום, וכן את דבר נהיגתו של רכב היונדאי בכיוון נסיעתה ולפניה.

הנאשמת כפרה עם זאת באמור בסעיפים 3, 4 ו- 5 לעובדות כתב האישום, המתארות כי רכב היונדאי נעצר לפני מעבר החציה לאפשר להולכי רגל לחצות, כי נהגה בקלות ראש כמפורט, כי התנגשה ברכב היונדאי, כי היונדאי נהדפה לעבר הולכי הרגל ופגעה בהם בדרך זו וכי הולכי הרגל נפלו לכביש.

ובאשר לסעיף 6 לעובדות כתב האישום המתאר את דבר תוצאות התאונה, טענה הנאשמת באמצעות בא כוחה, כי הולכי הרגל לא נחבלו, לא היה נזק לרכבה וכי לגבי רכב היונדאי היא איננה יודעת.

ההגנה הסכימה עם זאת, במעמד ההקראה, להגשת התעודות הרפואיות בלא צורך בזימון וחקירת הרופאים.

עמוד 1



יש מקום לציין כי מטעם ההגנה בתיק זה לא באה בשום שלב בקשה לקיום משפט זוטא. (על עניין זה עוד יורחב בהמשך בהכרעת דין זו).

לאור דבר הכפירה כפי שנשמעה כאמור מפי ההגנה בישיבת ההקראה, נקבע והתקיים בתיק זה הליך הוכחות.

מטעם התביעה העידו בתיק זה העדים הבאים:

השוטר המתנדב מר שרגא זלינגר (ע.ת. 1) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה בתאונת דרכים אשר ערך העד. (סומן ת/1).

בוחן התנועה המשטרתי מר איגור פרס (ע.ת. 2) אשר במסגרת עדותו הוגשו דו"ח פעולה (ת/2) דו"ח בוחן (ת/3) תרשים (ת/4) סקיצה (ת/5) לוח תצלומים (ת/6) מזכר (ת/7) והודעת הנאשמת (ת/8).

האזרח מר מ' ב' ג' (ע.ת. 3) שהינו נהג רכב היודאי המעורב.

האזרחית הגב' ת' ב' ג' (ע.ת. 4) שהינה רעייתו של ע.ת. 3 מר מ' ב' ג' ואשר ישבה כנוסעת ברכב היונדאי בעת האירוע.

האזרחית הגב' ס' מ' (ע.ת. 5) שהינה הולכת רגל מעורבת, ואשר, בהסכמה, הוגש באמצעותה מסמך רפואי על שמה מביה"ח וולפסון (סומן ת/9).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת, הגב' הילה לובר (ע.ה. 1).

לבקשת ההגנה, ובהסכמה, הוגשו ע"י ההגנה 6 תצלומים ממקום האירוע, אשר לדברי הסניגור צולמו על ידו מספר ימים לאחר האירוע (סומנו נ/1 - נ/6). (התצלומים הוגשו ע"י ההגנה במהלך עדותו של בוחן התנועה המשטרתי).

עוד לבקשת ההגנה הוגש צילום של הסקיצה ת/5 (הצילום סומן נ/7) (צילום הסקיצה הוגש ע"י ההגנה במהלך עדותו של ע.ת. 3 וראה נא לענין זה את המצוי בפרוטוקול הדיונים בעמ' 15 עד 18 לפרוטוקול מיום 7/6/15).

התביעה סיכמה בעל פה, כמבוקשה.

ההגנה סיכמה בכתב, כמבוקשה.

מסקנתי לאחר מתן הדעת לראיות ולעדויות שבאו בפני, כמו גם לסיכומי הצדדים, הינה שהנטען כלפי הנאשמת



בסעיפים 1 עד 5 לעובדות כתב האישום הוכחו כדבעי, וכי הנאשמת, והיא בלבד, אחראית להתרחשות התאונה דנן ולדבר תוצאה שכללה חבלה לגוף ונזק לרכוש.

באשר לסעיף 6 לעובדות כתב האישום, מצאתי כי הוכחה החבלה להולכת הרגל הגב' ס' מ' (ע.ת.5) וכן כי הוכח שניזוקו כלי הרכב המעורבים.

לא מצאתי כי הוכח דבר חבלות לנוסעת ברכב היודאי (לא הוגשה ע"י התביעה תעודה רפואית וגם לא נחקרה בענין זה).

לא מצאתי כי הוכח דבר חבלות להולך הרגל מר' י' מ' (וזאת לכשחזר בו הסניגור במהלך דיון ההוכחות מהסכמתו להגשת התעודה הרפואית ע"ש אדם זה, ומשבחרה התביעה, על אף זאת, שלא לממש זכותה לזימון הרופא שערך את התעודה הרפואית אשר ע"ש אדם זה).

כאמור, מצאתי שהנאשמת, והיא בלבד, אחראית לקרות התאונה, וכי אכן, בכל הכבוד, כשלה היא בדרך נהיגתה כמתואר בכתב האישום שהוגש כלפיה ושכך גרמה היא לתוצאה של חבלה להולכת הרגל ע.ת.5 ולנזק לכלי הרכב.

בנסיבות שהוכחו בפני בקשר עם התנהלות הנאשמת כנהגת במקום ובזמן, כאשר עסקינן בהתקרבות מצד הנאשמת למעבר חציה ובהתנגשותה בעוצמה מצידה ברכב שנעצר כדין לפני מעבר חציה כדי לאפשר להולכי רגל לחצות בבטחה, והדיפתו של רכב זה על ידה לעברם - דבר שגרם לפגיעה בהם, וכאשר כל אלה בתנאים של ראות טובה, וכביש יבש ומואר, וכאשר לדברי הנהגת (הנאשמת) היא אף ראתה את הולכי הרגל, פירושם שגם התגבשו יסודות העבירה שיוחסה לנאשמת, ודינה לפיכך להרשעה בעבירה שיוחסה לה.

אפרט ואסביר :

בהודעתה של הנאשמת הנכבדה - הודעה שנגבתה בחלוף שעתיים מעת האירוע התאונתי (מועד שבו כבר היה, עפ"י התרשמותי מן המיכלול, בידי הנאשמת "להירגע" מן האירוע) מסרה הנאשמת גירסה עקבית ומפורטת ולפיה היא אכן פגעה עם רכבה ברכב אשר נעצר לפניה.

ומוצא אני לצטט דברים בשם אומרם, מפי הנאשמת עצמה בהודעתה, שם היא חוזרת הנאשמת ומפרטת שוב ושוב כיצד ובאלו נסיבות היא פגעה עם רכבה ברכב שהיה לפניה:

" בתאריך 13/5/14 בשעה 20:20 לערך נהגתי ברכב מס' 6343136 ונסעתי בחולון ברח' קרן היסוד מכיוון מערב למזרח ובצומת כיכר עם רח' גבעת התחמושת רציתי להמשיך ישר. לפני נסע רכב ואז הוא פתאום בלם באופן פתאומי, בלמתי ולא הספקתי לעצור ורכבי פגע עם חזיתו בחלק אחורי של הרכב שהיה לפני. הולכת הרגל התכופפה ונפלה על הארץ...." (ציטוט מתוך הודעתה של הנאשמת ת/8 שורות 18 עד 25). (ההדגשה אינה במקור).

ובהמשך :



" ש. איך קרתה התאונה ?

ת. רכב שנסע לפני בלם בפתאומיות אני לא הספקתי לעצור ופגעתי בו . "

(ציטוט מתוך הודעתה של הנאשמת ת/8 שורות 40 עד 42). (ההדגשה אינה במקור).

ובהמשך:

" ש. מה קרה קודם , את פגעת ברכב ואז הוא פגע בהולכי הרגל או להיפך ?

ת. אני פגעתי קודם ברכב . "

(ציטוט מתוך הודעתה של הנאשמת ת/8 שורות 49 - 50) (ההדגשה אינה במקור).

ובהמשך :

" ש.ת. בזמן שפגעתי בו הוא היה במצב עצירה אך הוא לא היה נראה שמתכוון לבלום". (ציטוט מתוך הודעתה של הנאשמת ת/8 שורות 51 עד 53) (ההדגשה אינה במקור).

הנה כי כן , בהודעה מפורטת ושקולה , חוזרת הנאשמת במילותיה היא על כך שפגעה עם מכוניתה ברכב שהיה לפניו ואף מפרטת את הנסיבות.

והנה, בבית המשפט , בחרה הנאשמת להעיד ולטעון כי " לא היה ולא נברא" שפגעה היא עם רכבה ברכב שלפניה . (ראה נא את עדותה בחקירה ראשית בבית המשפט בעמ' 29 שורה 8 לפרוטוקול ובהמשך לכך בעדותה).

את ההבדל התהומי יש לומר בין גירסתה העקבית בהודעתה לאחר האירוע לבין גירסתה בבית המשפט ביקשה הנאשמת לנמק בכך שלאחר התאונה היא היתה לדבריה "היסטרית ונסערת" וכי " שיכנעו " אותה שזה מה שקרה .

אלא שבכל הכבוד , צריך להזכיר כאמור שהודעתה המדוברת של הנאשמת (ת/8) נגבתה כאמור כבר כשעתיים לאחר האירוע. לא הוברר באופן משביע רצון מפיה של הנאשמת מדוע גם בחלוף זמן רב זה מעת האירוע (שבו לדבריה בבית המשפט לא היה לה חלק) היתה היא עדיין, לדבריה, היסטריית.

לטעמי , התקשתה מאד הנאשמת הנכבדה להסביר מדוע בעצם - ככל שגירסתה, בבית המשפט, היא כאמור שלא אירעה כלל פגיעה של רכבה שלה ברכב אחר - דהיינו שלא היתה היא, לגירסתה בבית המשפט, כל תאונה בה היתה היא מעורבת - אזי מדוע בעצם היתה היא היסטריית ונסערת לדבריה ?? ואף עד כדי שעתיים ויותר לאחר האירוע ??



ובאשר לטענת הנאשמת כי שיכנעו אותה למסור הודעה ת/8 כפי שמסרה - מתבקשות בכל הכבוד בתיק זה מספר שאלות בעלות אופי משפטי, ואלה הן :

1. הכיצד , בכל הכבוד והערכה, הסכים סניגורה המלומד של הנאשמת לקבלת ההודעה ת/8 בהסכמה וללא כל הסתייגות . (ראה נא את הסכמת ההגנה בעמ' 5 שורה 27 לפרוטוקול).

2. הכיצד , בכל הכבוד והערכה, גם לא חקר סניגורה של הנאשמת - ולו אפילו במילה אחת - את הבוחן המשטרתי שגבה את הודעת הנאשמת ת/8 - בקשר עם נסיבות גביית ההודעה ת/8.

3. הכיצד , בכל הכבוד והערכה, בחרה ההגנה שלא לבקש קיום משפט זוטא , ולו בשלב כלשהו .

הנה כי כן , צר לי , אך אני סבור כי התוכן העקבי העולה מההודעה המפורטת של הנאשמת ומפיה בת/8 , מדבר בעד עצמו על כי גירסתה העקבית בעקבות האירוע על כי היא פגעה , ובאלו נסיבות היא פגעה כפי שפרטה ברכב שנעצר לפניה, היא הגירסה התואמת את האמת , וזאת להבדיל , בכל הכבוד הכבוד והערכה, מגירסתה הכבושה והמאוחרת בפני בית המשפט.

עיון בהודעה ת/8 ילמד כי עולה מן התוכן שלה בכללותו , ומן הפרטים המפורטים שמוסרת בה הנאשמת עצמה, כי כך אכן אמרה , וחזרה וסיפרה לבוחן המשטרתי , וכי הודעתה משקפת מסירת פרטים ממנה ומרצונה החופשי. לא הודגם אחרת.

זאת ועוד, אף התקשתי ליישב את הסתירה בעדותה של הנאשמת הנכבדה לפיה מחד גיסא הנוכחים סביבה דיברו רוסית (ואגב - לצורך עדות הולכת הרגל בבית המשפט אכן זומן מתורגמן לרוסית) אך מאידך גיסא , לשאלת הבהרה של בית המשפט ראה נא עמ' 36 לפרוטוקול) השיבה הנאשמת כי "שיכנעו" אותה בשפה העברית.

עדי התביעה עשו עלי מנגד, ובכל הכבוד והערכה לנאשמת הנכבדה, רושם מהימן .

המשמעות היא לפיכך שמתבקשת קביעת עובדה שהוכחה כדבעי בתיק זה , והיא שהנאשמת פגעה אכן עם מכוניתה ברכב שהיה לפניה והדפה רכב זה קדימה.

מיותר לומר כי אין להתנגש מאחור ברכב שנעצר לפני מעבר חציה כדי לאפשר להולכי רגל לחצות בבטחה.

וכלום מכירה הנאשמת כנהגת את המקום ואת קיום מעבר החציה במקום ?

מסתבר שכן.



בהודעתה מוסרת הנאשמת - וגם זאת לא נסתר - כי היא מכירה את המקום (ראה ת/8 שורה 32).

וכלום אף ראתה הנאשמת את הולכי הרגל עוד אף עוד כשעמדו על אי התנועה טרם ירידתם למעבר החציה ?
מסתבר שכן.

בהודעתה מוסרת הנאשמת שראתה (ראה ת/8 שורות 36 עד 39).

כלום בנסיבות אלה צריכה היתה הנאשמת להיות לדבריה מופתעת מכך שהרכב שלפניה יעצור ?
התשובה המתבקשת היא שלא צריכה היתה היא להיות מופתעת.

כלום המקום היה מואר ?

הנאשמת אישרה בהודעתה שתאורת הרחוב פעלה (ש' 30 לת/8).

וראה נא לענין זה גם את התמונות (המקוריות !) שצילם בוחן התנועה שהגיע למקום לאחר האירוע (לוח התצלומים
ת/6).

כלום הראות היתה טובה ?

הנאשמת אישרה זאת בהודעתה (ראה ת/8 ש' 30) וראה גם את התמונות (המקוריות !) שצילם הבוחן שהגיע למקום.

לא זו אף זו : לכשגורסת הנאשמת כי ראתה כאמור את הולכי הרגל עוד אף טרם ירדו מאי התנועה לכביש, אזי ממילא
יש בכך חיזוק לשדה הראיה ולראות הטובה דיה שהיתה במקום.

והנה , למרות כל אלה , מופתעת לדבריה הנאשמת.

למרות כל אלה , פוגעת היא מאחור ברכב שנעצר ושכבר עמד לפני מעבר החציה.

כאמור , עדי התביעה עשו עלי רושם מהימן בעדותם - וכוונתי הן לאנשי המשטרה שהעידו והן לאזרחים להעידו.

קוהרנטיות נמצאה בעדויות עדי התביעה .

ולמעשה - משמקבל אני את גירסתה העקבית של הנאשמת בהודעתה ת/8 בקשר עם נסיבות פגיעתה עם רכבה ברכב
אשר נעצר לפניה (להבדיל מגירסתה הכבושה והסותרת בבית המשפט) - מתקבלת קוהרנטיות אף מול כך.



אודות כך שתחילה אירעה הפגיעה של רכב הנאשמת ברכב היודאי ורק אח"כ זה האחרון נע כתוצאה מכך קדימה ופגע בהולכי הרגל - וכי כך היה סדר השתלשלות הענינים ולא אחרת - העידה אף הולכת הרגל וזאת בתשובה לשאלות של לא אחרת מאשר ההגנה, בחקירה נגדית.

אודות כך שכך אירע העידו גם נהג היודאי ורעייתו.

אודות כך שכך אירע אף פרטה כזכור הנאשמת עצמה בהודעתה ת/8 עת ציינה , וחזרה וציינה, כי היא פגעה קודם ברכב היודאי ורק אחר כך הוא פגע בהולכי הרגל.

לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה, בחקירה הנגדית שניהלה מול עדי התביעה, ובכלל, לסתור כי רכב היודאי נעצר ועמד לפני מעבר החציה טרם נפגע מאחור בידי רכב הנאשמת.

לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה לסתור כי הסיבה לפגיעת רכב היודאי בהולכי הרגל לא היתה אלא הפגיעה שקיבל מאחור בידי רכב הנאשמת, ולא כל סיבה אחרת.

לא מצאתי כי עלה, בדרך של מומחיות בידי ההגנה, לתמוך טענתה של ההגנה על כי הנזקים בשני כלי הרכב היו אמורים כביכול להיות שווים בחומרתם כדי שהתביעה תעמוד בנטל ההוכחה בתיק זה.

לא זו בלבד שיש בפני עדויות כפי שנותחו כאמור ; לא זו בלבד שאין טענה, ובוודאי שאין כל ראיה או עדות, על כי כביכול רכב אחר נוסף הפריד במיקומו בין רכב הפורד לרכב היודאי המעורבים ; לא זו בלבד שלא נסתרה גירסת הבוחן המשטרתי - שבדק הוא עצמו את הרכבים במקום (וכפי שרשם בת/3 דו"ח הבוחן שמצא , וכפי שגם העיד) שגם ברכב הנאשמת נמצא נזק רלבנטי ; לא זו בלבד שבהעדר כל הסבר אחר אין לראות מי יכול היה לגרום שם על אתר לרכב היודאי את הנזקים שספג ; אלא שגם, בכל הכבוד , אין בידי לקבל , ללא חו"ד שבמומחיות אשר תתמוך בטענת ההגנה של הסניגור כביטוייה בסיכומי ההגנה על כי ניתן לקשור , ובאיזו דרך ניתן אם בכלל לקשור לשאלת הנזקים , את " החוק השלישי של ניוטון " . (ראה נא, בכל הכבוד, את סעיף 22 לסיכומי ההגנה).

אף לא מצאתי , בכל הכבוד , כי איזכור ההגנה בסיכומיה דוגמא של " ירי ובדיקות בליסטיות " של כלי נשק , שהנדון דומה לראייה . (ראה נא , בכל הכבוד , את סעיף 47 לסיכומי ההגנה).

אף לא מצאתי כי לנוכח עוצמת הראיות בתיק זה (ובכלל זה גירסת הנאשמת בת/8 והתרשמותי הישירה מן העדויות כפי שכבר נזכר ונותר) תוכל ההגנה להיתלות באמירה של הולכת הרגל בדבר רעש מנועי או באמירת נהג היונדאי בדבר כך שהרים גם בלם יד.

העדויות והמימצאים בתיק זה - כמו גם המצב המשפטי לנוכח החלטת ההגנה שלא לחקור ולחלוק בכל דרך לעניין תוכן הודעת הנאשמת בת/8 - מובילים לטעמי למסקנה כי משקל הראיות בתיק זה ביחס לפגיעת הנאשמת עם רכבה מאחור ברכב היונדאי שנעצר לפני מעבר החציה והדיפתו קדימה לכדי פגיעה בהולכי הרגל , הוא משקל שמעבר לספק סביר .



וידגש : לא מאזן ההסתברויות , אלא מעבר לספק סביר .

אגב , ככל שלא טעיתי בקריאת יריעת סיכומי ההגנה בתיק זה , לא מצאתי בסיכומי ההגנה בתיק זה שההגנה בחרה להתייחס בהם לאי העדתו של הולך הרגל הנוסף מר י' מ'.

לא אדע מדוע לא התייחסה ההגנה לנקודה זו בסיכומיה , אך יתכן שסיבותיה של ההגנה עמה.

כך או כך , לא אצא ידי חובתי באם לא אתייחס לכך אני.

עיון בפרוטוקולים של הדיונים בתיק זה ילמד שהתביעה לא ויתרה על עדותו של עד זה אלא בשל אילוץ אובייקטיבי שלא נסתר ולפיו עד זה מצוי תקופה ממושכת בחו"ל בארץ מולדתו בשל מצב משפחתי קשה .

לא מצאתי לפיכך כי היותו , בלית ברירה על עדותו , מצביע על עמדת התביעה על כי כביכול אין הוא יכול לתמוך בגירסתה באירוע זה.

ולגוף הענין - ושוב במישור משקל הראיות - דעתי היא כי די באשר הובא בפני - ובכלל זה גירסת הנאשמת עצמה בהודעתה - כדי להכריע כאמור את הדין כפי שהוכרע בהכרעת דין זו.

ובאשר לתוצאת האירוע - די בחבלה שהוכח כי נחבלה ע.ת. 5 כדי לקבל דבר יסוד גרימת חבלה בגוף באירוע זה.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל - עובדתית ומשפטית - מורשעת לפיכך הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 26 יולי 2015, במעמד הצדדים.